

Stockholms blodbad.

17

Avskriften av originalexpeditionen är försedd med rättelser av riksrådet Hogenskild Bielkes hand och är alltså inte yngre än slutet av 1500-talet. Den återges här¹.

»Vi Georgius, domprost, Peder Galle, skolasticus, och Erik Geting, kantor i Uppsala domkyrka, befrågade av högborne furste, herr Göstaf Eriksson, Sveriges rikets hövitsman och gubernator, att vi med detta närvarande brev i troget vittnesbörd skole kungöra vad vi såge eller hörde sig hava hänt efter konung Christierns kröning på Stockholms slott, var vi ock nödde och [tvungne] ibland voro att bese den gräselige och ynkelige dödsens beskådelse och den tillförene ohörde och osedde grymhet, som var det ynkelige mord både över andelige och verldsligom herrom och androm godom mannom, som äre väl värdige att hållas i en salig åminnelse, efter det vi havom förnummit i allahanda måtto och i vart och ett stycke, bekännoms vi uppenbara sanningen utan allt tvivel, som här efter följer.

Året efter guds börd 1520 dagen i octobris månad åtta och tjugonde kommo vi förbenämnde till Stockholm, budne och kallade av ärkebiskop Göstaf, med flere andre att göra ärkebiskopen bistånd och tjena honom till messa, som sedvänjo är vid konungens kröning, vilket ministerium sig hände söndagen näst efter Allehelgonadag, som var 4. dagen i novembris månad, och vorom vi av förnämnde ärkebiskop Göstaf [bjudne], att vi skulle följa honom på slottet onsdagen näst därefter, vilket vi ock gjorde på dagen om middagsstund, varmedan vi tövade intill klockan slog ett efter middag. Efter något uppfunnet svikeligt tillfälle, vilket vi icke kunde begripa, då bleve slottsens portar igenläste, och bleve inestängde alla menige ädelige män och kvinnor, biskopar och prelater, i det nästa över allt riket, sammalunda borgare, rådmän, borgmästare och alle förnämnde herrars tjennare, och ingen blev utlåten, men där kunde väl någon inkomma, och vi kunde icke begripa eller betänka, för vad sakers skull det gjort var. På det sista när konungen satt på domstolen i store salen, då kom ärkebiskop Göstaf och beklagade sig ganska hårdeligen mot dem som hade molesterat och berövat Uppsala domkyrka, när Stäket var bestallat (o: belägrat), och dem som det nederbröte, först och främst mot herr Sten, den tid riksens gubernator, och hans efterleverska fru Kirstina, deras hjälpare

¹ I avtrycket nedan är de i senast föregående avtryck fritt supplerade, felskrivna eller överhoppade orden ersatta inom [] med de i konceptet förentliga. Tydliga skrivfel har med stöd av konceptet rättats.